

Viruset

Vi känner ingenting.

För varandra, för världen, för våra barn, ingenting för någonting längre.

Det är ett virus säger dom och det går inte att stoppa.

Jag känner ingenting. Du säger att du känner likadant; ingenting. Det är ett märkligt tillstånd. Som gör att vi agerar mer som maskiner. Men vi har minnen av våra känslor. Även om vi inte kan känna att vi saknar dom, så saknar vi dom på ett mer rationellt plan.

”Vi skrattar inte längre”, säger du, ”det är viruset”, säger jag. Vi står mitt i vardagsrummet, ett normalstort vardagsrum med allt som brukar finnas där, TV, TV-soffa, matsalsbord, bilder på barnen och en stor matta som skiftar i grått och rött på parkettgolvet.

Vi står där lätt lutade mot varandra med pannorna tätt emot, utan att knappt röra vid varandra i övrigt, som två förstenade människovarelser med lätt kutande ryggar, lite ynkliga och tvekande sådär som man blir när alla känslor slås ut. Därför varken gråter vi eller skrattar. Vi bara står där som fåniga stenstoder men jag har ändå en förnimmelse av att jag brukade gilla att se in i dina mörka ögon, men nu känner jag inget trots att jag är så nära att jag borde kunna se in i din själ.

Vi bestämmer att vi skiter i att kramas, även om vi skulle återfå rörligheten, det är meningslöst för det känns ju ändå inget, varken bra eller dåligt, men vi står kvar i den där förstenade ställningen utan att kunna flytta på oss. Det är också en effekt av det nya viruset, att man blir förstenad i längre eller kortare perioder. Som vanligt pratar vi mycket, försöker analysera situationen, men vi kommer inte fram till något.

Vi berättar dåliga hönshistorier för att locka varandra till skratt: men det funkar inte. Vi bestämmer oss för att vi ska köpa knark på internet så fort vi kan röra oss, tanken är att det ska få oss att känna nånting, kanske inte för varandra men bara känna nån jävla känsla.

Men vi lyckas inte bygga upp någon vidare desperation eller frustration eftersom vi inte känner ett dugg. Ilska? Nej. Gråt. Vad är det? Grått? ja. Släta ytor? Funkar. Skratt. Vadå? Inga kramar. ok. sex? Varför? Frågorna tycks skriva sina egna svar. Vi blir som blanka papper som aldrig kommer att fyllas.

Avsaknaden av känslor är nedbrytande och dödlig. Många som blir smittade utav viruset dör av ren uttråkning och av brist på kärlek, av själva tomheten som uppstår i människors känslsystem.

”Jag önskar att vi vore mer olika”, säger du, ”varför”, frågar jag. ”jag vet

inte längre” säger du, ”men det lät bra att säga bara, men jag vet inte, det är nåt jag hade behövt känna in för att förstå varför jag sa så”

plötsligt bryts förlamningen. Vi kan bryta vår konstiga ställning. Du sätter dig i soffan, jag går mot dörren.

Du säger att du ska titta på Youtubeklipp om konspirationsteorier för att se om det väcker liv i några bra känslor, för att du gillade det förut.

Jag tar på mig ytterkläderna. Du undrar vart jag ska. Jag säger ”ut” ”bara bort någonstans” ”eller kanske dö”

”eftersom jag inte kan känna, kan jag inte känna att det är nåt som håller mig kvar här”
”jag bestämmer mig i ögonblicket i fortsättningen, ska försöka utmana viruset och sjukdomen till max för att se om jag känner något alls någon gång, kanske känns det nåt när jag dör, om det nu blir det jag gör”.

”Ok” säger du. ”du kan väl filma om du gör något som att dö. Så kan jag titta på det och se om det väcker några känslor hos mig.”

Vi säger hejdå. Du säger hejdå från soffan, utan att vrida på huvudet och se på mig och sedan säger du ”vi ses kanske någon gång” ”stäng dörren efter dig när du går”

”Ja, eller kanske inte” säger jag ”men hejdå”.

Sedan går jag. Som en robot. Jag hör att radion spelar Guns and Roses - November Rain när jag lämnar dig där i soffan och jag tänker att det kanske var dumt att jag gick, vi klarade ju november trots viruset, kanske hade känslorna kommit tillbaka om vi bara hade väntat, men ingen har ännu rapporterats frisk av de som blivit smittade.

Jag kör min väg från dig, ser träden utmed den vintriga och lite snöslaskiga vägen, stora tallar, och jag kalkylerar med hur fort jag behöver köra för att få tillräcklig effekt, och hur gör jag om jag ska filma? Kanske kan jag livesända?

Allt blir så diffust. att det inte finns nåt som binder oss samman längre, det är som om viruset dödar själen, och när vi bara är kroppar är vi bara kroppar, kroppar som inte klarar av att samverka med varandra. Vi vissnar snart ner. Förgörs. Stelnar.

Upphör.

Fade out

Peter G. 20220216

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter G med Poeter.se id #19558 innehar upphovsrätten